

האיירה פניך על עבודך

יוצא לאור ע"י

מערכת בדסלב

החומר הנשמע של
מבקשי ה' באורו הברזל
של רבינו הקדוש
רבי נתן מברסלב ז"ע

שנת השפ"ד

כ"א - בשלח

מה שמחליש אותי ומה שמחזק אותי

תוכחה טובה מרגיעה את הלב כמו קול של נהר זורם: "בבחינת ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן" (ליקוטי מוה"ר חלק ב' תורה ח'). זהו הקול המנחם של הצדיק שאמר: "אני נהר המטרה מכל הכתמים" (חיי מוה"ר ש"ל).

כי "כשהמוכיח ראוי להוכיח, אזי אדרבא, הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על ידי תוכחתו" (ליקוטי מוה"ר חלק ב' תורה ח').

תוכחה טובה היא תגיד, היא ריח טוב, נחמה ותקווה. היא לא מייאשת ומשתקת, היא מרגיעה ומרפאת, מעוררת ומלהיבה.

ולא רק מתוכחה מחלישה של אחרים אפשר להיפגע. אנחנו יכולים גם לעשות את זה לעצמנו. רבי נתן כותב שאדם יכול להזיק גם לעצמו באופן כזה: "וכן אנו רואין בחוש שלפעמים כשאדם מוכיח את עצמו ומתחיל להזכיר את עצמו מעשים הרעים שעשה, שאין שכיח הרבה שנופל עוד יותר ויותר, כי נופל בדעתו מאד.

על כן כל מי שרוצה להוכיח אפילו את עצמו, צריך לדקדק מאד שלא יפיל את עצמו ח"ו יותר על ידי תוכחתו, שלא יחליש את דעתו ונשמתו, על ידי שיכור רק את מעשיו הרעים עד שיוכל ליפול לגמרי ח"ו. על כן צריך לדקדק להטות כלפי חסד, לחפש למצוא בעצמו על כל פנים איזה נקודות טובות והתוכחה תהיה בדרך חסד, לחזק את עצמו בהשי"ת ולבטוח ברחמי העצומים, שיש אצלו חסד כזה שגם כל מעשיו הרעים יכולין להתהפך לזכויות, אפילו אם הרבה לפשוע מאד מאד, ימים ושנים הרבה" (ליקוטי הלכות מצות הלכה ה' אות ז').

ולא רק דברי מוסר או תוכחה יכולים לפגוע ב'. שיעור מרתק ומסעיר, רב משכמו ומעלה, סדנא חדשה ומושכת, ספר עמוק ומבריק, קהילה מגובשת ומגוננת, אפילו אלה יכולים להכיל תוכן לא מדויק, או פשוט לא מתאים לי ולמצב שלי, תוכן שיכול להחליש, לבלבל, לשתק.

לא משנה כמה אמייתי וקדוש הדבר שאני נחשף אליו, אני חייב תחושת תמיד בתשומת לב. יהיה הדבר אשר יהיה - זה מחזק אותי או מחליש אותי?

בכל מה שמזין אותי אני צריך לבדוק שזה תומך בחיים ומגביר אותם ולא את המוות ואת היאוש.

"כי צריכין לקבל יראת ה' רק לחיים ולא למוות ח"ו, דהיינו לקרב את עצמו להשי"ת על ידי היראה והמוסר ולא להתרחק חס ושלום" (ליקוטי הלכות מצות הלכה ב' אות כ"ח).

איך בודקים? עם הלב.

הסכמת הלב היא תחושת רוגע וודאות פנימית, שקטה ושמה, שהלב חש כאשר הוא פוגש אמת. ואם הלב חש מתח ועצבות, אני נמצא בסכנה קיומית.

הגה"ח רבי יעקב מאיר שטער שליט"א כותב (אוסף כתבים" חלק ב' מכתב קפ"ו דף ר"ט): "אסור לקבל שום מחשבה ושום עצה ושום התעוררות לעבודת הבורא אם הוא מלוכש בעצבות ומרה שחורה רח"ל, כדוגמת אם היו מכבדים את האדם במשקה טוב ונעים ויודע שמעורב בו סם המוות ח"ו, האם היה שותה?"

אסור לי ליותר על הלב שלי. אני חייב להקשיב לו.

אם הלב אומר שמשוה צורם, שמשוה חסר, צריך להמשיך ולברר: מה מחזק ומעצים אותי ומה מחליש ושובר אותי.

להיות זהיר. להיות קשוב. כדי לא לאבד את עצמי, כדי לגדול בקצב ובכיוון שנכון לי, כדי להתחבר לסם החיים שבתורה, ולא חלילה לסם המוות.

גם אם מי שמוכיח אותי הוא באמת טוב ממני וצדיק ממני, אבל תוכחתו מחלישה ומייאשת אותי, לא זהו רצון השם. "לפעמים מתגבר הבעל דבר על הרחוק הבא להתקרב להשי"ת ומתלבש את עצמו דייקא באיזה איש שהוא טוב ממנו, עד שזה האיש רוצה למונעו מדרך החיים. וזה הדבר שכיח מאד מאד, בפרט עכשיו בדרות הללו. על כן צריך שיהיה לזה הרחוק הבא להתקרב עזות גדול וקדושה מאד ויאמר בלבו: "וכי מפני שאתה טוב ממני תרצה למונע אותי ח"ו מדרך החיים? כי לא באלה רצונו יתברך חלילה. כי אדרבא אם היית טוב באמת כראוי להיות, בוודאי היית מתגבר בכל עוז לקרבני להשי"ת ולא לרחק ח"ו. כמו שראינו במשה רבינו ע"ה ובכל הצדיקים הגדולים האמתיים שמסרו נפשם תמיד בשביל הרחוקים דייקא הבאים להתקרב להשם יתברך" (ליקוטי הלכות הלכות הלוואה הלכה ג' אות ח').

אנחנו לא בורחים מהאמת. אנחנו אוהבי אמת ומבקשי אמת. אבל אנחנו מסתייגים מדברי תוכחה בגלל שלעיתים קרובות בלי משים הם מטיחים בנו אמת חד צדדית, חלקית ומסולפת. אמת שמציגה אותנו כרעים, כגרוגים, וממילא חסרי תקנה וסיכוי להשתנות. וזאת ממש ממש לא האמת.

הסכמת הלב היא תחושת רוגע וודאות פנימית, שקטה ושמה, שהלב חש כאשר הוא פוגש אמת. ואם הלב חש מתח ועצבות, אני נמצא בסכנה קיומית...

רביה"ק מלמד: קודם כל - תגן על עצמך. לא משנה כמה ציטוטים וראיות מלווים את דברי המוסר שאתה שומע - אם זה מחליש ומעציב אותך - תגן על חייך, תברח.

אסור לך לשמוע את זה בשום אופן.

אז איך בכל זאת אני אשתנה? מה יהיה איתי? אם יהיה מישוה שיראה לנו תמונה אחרת על עצמנו, יאיר לנו את קדושתנו ועוצמתנו, יפרש גם את הטעויות שלנו בעין טובה ויאמין בנו, אנחנו נשמע את דבריו בשמחה ונקבל אותם באהבה וברצון.

"תוכחה טובה" כפי שרביה"ק מתאר אותה (ליקוטי מוה"ר חלק ב' תורה ח) היא זו שמרוממת אותי, מעצימה אותי, מראה לי עד כמה אני טוב וקדוש בשרוש שלי, עד שהרע פשוט נופל ממני כמו קליפה יבשה, אני פשוט כבר לא מתחבר אליו.

כאשר נפגוש את חלקי האמת המוארים שלנו, כאשר נכיר את האמת הקדושה, שהטוב זה אנחנו, רק אז - נוכל לראות גם את הרע שבנו בפרופורציה הנכונה: קטן, עלוב, זניח, משעמם, לא מרגש ולא מעורר עניין, זה לא לגמרי, לא שייך לנו ולא משקף אותנו בשום צורה. קליפה.

כמה פעמים שמענו מוסר והוא לא עזר? לא רק שזה לא עזר, אלא גם סגר את הלב וגרם לנו להתייאש.

למה זה קורה? הרי אנחנו באמת רוצים להתעורר ולהשתפר. אז איפה הבעיה? אולי באמת הבעיה היא בנו, כי אנחנו כל כך גרוגים? מפחדים מהאמת? עצלנים? חלשי אופי?

הפירוש הזה הוא בדיוק הבעיה. זהו הפירוש שקרי והמייאש שהיצר הרע מנסה לפרש את הקושי שלנו לקבל תוכחה.

האמת היא אחרת לגמרי.

אנחנו לא עצלנים ולא חלשי אופי. אנחנו מלאי רצון אמיתי להשתנות ולהשתפר, אנחנו משתוקקים להיות טובים ודווקא משום כך אנחנו לא יכולים לסבול כשמיטיחים בנו שאנחנו רעים.

אנחנו אוהבי אמת ולא רוצים בכלל לברוח ממנה.

אבל אנחנו רוצים שהאמת תחיה אותנו, תעודד אותנו, תתן לנו כוח להתמודד. וכשזה לא קורה, והתוכחה מחלישה ומייאשת אותנו, אנחנו בורחים. ובצדק. אנחנו לא בורחים מהאמת, אלא בורחים מהיאוש שמתלווה אליה, אנחנו בורחים מהאשמה שמתקת אותנו, אנחנו בורחים כי אנחנו לא יודעים איך להתמודד עם התוכחה. והברירה הזאת איננה חוסר אחריות אלא הגנה עצמית. והיא איננה מעידה על חולשה אלא על בריאות נפשית.

מורינו רבי נתן ז"ע כותב שישנה סכנה בלימוד דברי מוסר. גם כאלו שנכתבו על ידי אנשים צדיקים וקדושים. הם התכוונו כמובן לשם שמים ולטובה. אבל לנו, בדור שלנו, זה עלול מאד לא להתאים ואפילו להחליש ולהזיק. ואם הם היו יודעים כמה זה עלול להזיק לנו, הם בעצמם היו מעדיפים שלא ניחשף לדבריהם (ליקוטי הלכות מצות הלכה ב' אות כ"ח).

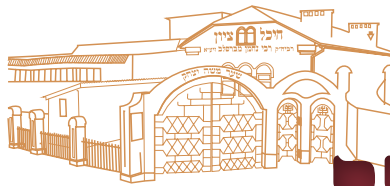
"כי לפעמים על ידי שהאדם רואה דברי מוסר בספרי יראים או ששומע תוכחה ומוסר מדינה איש חשוב, הוא נופל בדעתו יותר ויותר" (ליקוטי הלכות מצות הלכה ב' אות כ"ח).

"וזהו בחינת יראה רעה שצריכין לברוח ממנה" (ליקוטי הלכות מצות הלכה ב' אות כ"ח). יורה דעה בהקדמה. ולכן, אם מזדמן שכבר שומעים דבר מוסר ותוכחה, "על כן צריכין להיזהר מאד שלא לקבל המוסר והיראה לרעה, חס ושלום, רק לטובה" (ליקוטי הלכות מצות הלכה ב' אות כ"ח).

התורה האחרונה שרבינו אמר בימי חייו, והוא אמר אותה במסירות נפש על סף מוות ממש, מדברת על מצוות תוכחה. נכון, זו מצווה קדושה, אבל "אף על פי שתוכחה הוא דבר גדול, ומוטל על כל אחד מיישראל להוכיח את חברו, כשרואה בו שאינו מתנהג כשורה, כמו שכתוב: "הוכח תוכיח את עמיתך" (ויקרא פרק י"ט), אף על פי כן לאו כל אדם ראוי להוכיח" (ליקוטי מוה"ר חלק ב' תורה ח' סעיף א').

מטרת התוכחה היא לעורר אותי, לקדם אותי, אך אם אינה נעשית כראוי היא יכולה בקלות גם לחסל אותי. כמו תרופה שלא מתאימה, או במינון גבוה מדי. הכוונה הטובה של המוכיח לא משנה את העובדה, שאם זה לא נעשה כראוי, זה יכול להרוג.

"כי כשהמוכיח אינו ראוי להוכיח, אזי לא די שאינו מועיל בתוכחתו, אף גם הוא מבאיש ריח של הנשמות השומעים ותוכחתו. כי על ידי תוכחתו הוא מעורר הריח רע של המעשים רעים ומידות רעות של האנשים שהוא מוכיחם".

מבקשי השם שמצאו מנחה בצל רבינו הקדוש

בצירוף חמדתי

מוה"ר ארון לייב זוסמאן הר"ו - מאנסי

תחת אשר יעלו את האדם מן הבור אליו נפל, הם מנסים להשתיקו ברפואות ולהשאירו עמוק בתוך הבור...

עדיין להתבודד שעה שלימה, ואפילו רק שתיים שלוש דקות ביום - ישתדל בכל עוז שיהיה בקביעות מדי יום ביומו, יהיה מה שיהיה, חזאת הרי יכול כל אחד לעשות.

וכאשר האדם הוא חזק עם 'הקביעות' אזי עם הזמן טוענים את הטעם הנפלא וממילא עולים בדרגת הזמן ג"כ. והקביעות בעצמו ג"כ לא בא בקלות, כי קביעות היינו כל יום ממש, חנוכה; פורים; ל"ג בעומר; ט"ב; יוה"ק; יום שיש בו שמחה במשפחה וכיו"ב. וקביעות של כמה דקות למשך זמן ארוך עושה רושם ויכולים לעמוד בזה.

לכן קבעתי בעצמי בחזקה לכה"פ כמה דקות ביום, כי ידעתי גם ידעתי שהעצה העיקרית של רביה"ק שהכל הולך וסובב סביב זה, היא ההתבודדות, וכפי שהחסידי המופלא רבי לוי יצחק בענדער זצ"ל מאריך בזה ומגדירו כ"בריה התיכון". והיה לי בזה החלטה חזקה ותקיפה ב"הרג ואל יעבור", שלא יעבור יום בלי התבודדות של כמה דקות, יעבור עלי מה, בקביעות גדול וחזק.

שיעור מליחה למלוח הדמים העכורים

לאחר כשנה וחציה עליתי לרבע שעה \ עשרים דקות, ואגב יש שיחה של הגה"ק רבי יצחק ברייטער זצ"ל עפ"י דברי רביה"ק שעבודת ה' מולח את הדם ומוציא הדמים העכורים, והלא אגן קי"ל ששיעור מליחה הוא ח"י דקות, א"כ התבודדות של ח"י דקות כבר ראוי להיקרא התבודדות כראוי, כך שאפילו כשלא יכולים שעה שלימה יש עניין בזמנים קטנים יותר.

עסקתי רבות בספרי נפש האדם

כך עברו כמה שנים, ובמשך הזמן עסקתי גם הרבה בענייני נבכי הנפש. ולשבר את האוזן אומר בצחות שאף הם היו בעזרי להגיע לברסלב, כי נוכחתי לדעת שכל הדברים הללו עוזרים לתקופה קצרה ביותר ותו לא, ועל אף שנוצחתי בהם לפעמים אך סוף כל סוף הם אינם נותנים לאדם מענה אמיתית. במקום להעלות את האדם מן הבור בו נפל, הם מנסים להשתיקו ברפואות עמוק בתוך הבור...

כך היה זמן ארוך שחתרתי והלכתי בין הטיפות, מהאכ להתם ומתתם להאכ...

לא היה לי רצון וחיות בשום דבר...

עד שהגעתי למצב של כלום - - -

היה זה באמצע י"ט ומצאתי את עצמי שאין לי מאומה, לא רוחניות ולא גשמיות, לא היה לי חיות אמיתי בשום דבר. ואז אמרתי לעצמי לברסלב, כי נוכחתי לדעת לפחות אתחיל להיכנס ולעין טובא בספרי ברסלב, כך אראה כל הקושיות והתמיהות על ברסלב ומה יש להם למכור.

למדתי כל הספרים שמדברים על ברסלב

לקחתי בידי ספה"ק 'חיי מוהר"ן' - שהוא ספר שלא נותנים מתחילה למתחילים כי יש שם שיחות חריפות המעוררים תמיהות וקושיות - אך כן אוכל לראות את הקושיות בעיניים ואתחיל לחפש תשובות.

ואכן בלמדי נתעוררו בקרי קושיות עצומות, חסידות מוזרה ביותר שלא ראיתי מעודי... כך עברתי לעין ב'שיח שרפי קודש' שגם יש שיחות חריפות, גם למדתי 'שיחות ושכחי הר"ן', וגם בספר 'שבחו של צדיק' שמלקט מכל הצדיקים מימי רביה"ק עד ימינו, סיפורים ועובדות ממה שאמרו חיברו בקדושתו של רביה"ק ותלמידיו.

גם עיינתי רבות בספר הנפלא 'משיב נפש' מהגה"ח ר' אברהם יעקב הערשקאוויטש שליט"א - ת"ח עצום מחשובי אנשי בקרית טאהש, שהוא משיב על כל השאלות והספיקות שיש על ברסלב, והוא ספר נפלא מאוד, ומי שחפץ 'להבין ברסלב' כדאי שיעיין בספר הזה, כמו כן עברתי על ספרי קורות הימים כמו 'באש ובמים' - תולדות חיי מורינו הרה"ק רבי נתן ז"ע, ספרי הרה"ק ר' אברהם בר"נ זע"א, 'כוכבי אור' 'מי

נמשך גם הוא קצת ולמד בספרים, כך שלא גדלתי עם התנגדות כלל ומדי פעם אף למדתי בספרים, אבל לא הרגשתי שיש כאן משהו יותר מאחרים.

והסיבה האמיתית לכך היא, כי כדי להכיר בטובה ואמיתתה של ברסלב צריך מתחילה להגיע למצב שאין לו לאדם כלום... כאשר מאומה לא ישא בעמלו, או אז הוא משיב אל דעתו להבין ולהשכיל על האמת המאיר שם... ובפרט בימי הנוערים שנמצאים עדיין בימי העלייה בחיפוש וביקוש ושאיפות למעלות רמות, קשה מאוד להגיע למצב כזה... ובכלל ה"התחזקות" היה משונה אצלי, תמתי בני לבין עצמי למה רק בברסלב צריך התחזקות רבה כל כך. בכל אופן, הבטתי על ברסלב כמשהו 'לא רע' אבל דרך המיועדת לאנשים פחותי דרגה קימעא...

אולם בכל זאת הרבית להתפלל להשי"ת שיאיר עיני בענין הזה, שהרי אין לי מי שיסביר לי את העניין לאשורו ועל אמיתתו, לכן בכל פעם שהדבר עלה בזכרוני התפללתי שהשי"ת יאיר עיני, 'ראכן שמע אלקים הקשיב בקול תפילתי'...

עצה שאי אפשר ליפול ממנה לעולם

פעם אחת יצא לי לנסוע יחד עם ברסלב'ער חסיד, והשיחה נסבה אודות הנושא של "התבודדות", ובתוך הדברים הוא סיפר לי שכשמורינו הרה"ק רבי נתן ז"ע הגיע לרביה"ק בפעם הראשונה, תפס בו רביה"ק ואמר לו: "און ווייטער איז גוט אז מען רעדט זיך אויס דאס הארץ צום באשעפער ווי צו אן אמת'ן גוטן פריינד", וזה תפס מאוד את רבי נתן, כי מכל העצות יכולים ליפול, משא"כ עצה זו עומדת בתקפה בכל מצב ובכל זמן, כי תמיד אפשר לשיח את הלב להשי"ת, ואף כשאין צדיקים יכולים לעשות תפילה מזה בעצמו, כך שזו עצה שאי אפשר ליפול ממנה.

והגם שכבר שמעתי וידעתי סיפור זה, אך הוא חידד לי את הנקודה הזאת, וכן ראיתי אז ב'שיחות הר"ן' (שיחה ס"ח): "ואפילו אם יעבור עליו כמה וכמה שנים, סוף כל סוף בוודאי יזכה להתקרב אליו יתברך באמת", ואני הרי קיבלתי את את רביה"ק כשזה הצדיקים האחרים, על כן חשבתי: הרי שום צדיק לא הבטיח בהבטחה גמורה על עצה מסוימת שבודאי יזכה להתקרב ע"ז להשי"ת, והלא אילו הייתי רואה מהרה"ק מראפשיץ או מהרבי מלובלין ז"ע וכדומה כדברים הללו הייתי סומך ע"ז, א"כ גם ע"ז יש לי לסמוך, שעל ידי עצה זו אוזכה להתקרב אליו יתברך באמת", ואמת הוא אמת...

דקות בודדות להתבודדות מידי יום - חוק ולא יעבור

ובכן, נקודה זו 'תפסה' אותי מאוד, וכן ראיתי אז מהרה"ק רבי אברהם ב"ר נחמן ז"ע שעיקר הנקודה בהתבודדות הוא 'הקביעות'. כך שגם מי שאינו זוכה

בק"ק טאהש בקנדה

נולדתי וגדלתי בקרתא דשופריא 'קרית טאהש' במדינת קנדה, בימי בחורתי היה הרה"ק מטאהש ז"ע חלוש ולא היו יכולים כל כך לקבל ולדלות מדברות קדשו, וכמבקש ומחפש לא התפקתי במועט וחיפשתי וחקרתי בספרים הקדושים למצוא הדרך הישרה. עסקתי הרבה בספרי חסידות, הגיתי רבות בספרי הרה"ק רבי אהרן ראטה בעל 'שומר אמונים' ז"ע, וכמוהו גם בספרי דבי רב הרה"ק מסאטמאר זיע"א אשר ידוע עוז מידת האמת בפירוש 'חב"ד ספרי חב"ד' ועוד, הסתובבתי גם קצת בנטורי קרתא חזן רב בסלאנים, ועוד.

בצל צדיקי הדוד

ה"אמונת חכמים" המרוממת היה לי בעיקר בזקני האדמור"ם הידועים בקדושתם. כאמור הרה"ק מטאהש ז"ע הגם שהיה בשנותיו האחרונות, אך עדיין היו יכולים להביט בעבודת עבודתו שעבד את ה' בכל נפשו, ולהביט ולשאוב טוהר וקדושה מזיו פניו הקדושים, אך בסתר לבי חכתי בדעתי מה יהיה אחר מלאות שנותי, אל מי אלך ואל מי אפנה...

כמו כן הסתופפתי בצילם של הרה"ק בעל 'תורת מרדכי' מוויזשניץ ז"ע והרה"ק מהר"א סקולען ז"ע - אשר רבות חסיתי תחת סוכת אורו, בפרט כאשר הרה"ק מטאהש ז"ע נחלש בסוף ימיו. ואכן "א שבת אין סקולען" הוא מושג מרומם ומקודש, יכולני להעיד שהרגשתי שם ממש "גן עדן - מעין עולם הבא".

אך דא עקא שכל זה מועיל לזמן; כאשר מסתופפים ונמצאים ליד הני צדיקי קמאי, אז זוכים להרגיש נועם ה' ולהנות מזיו שכנינו, אך בצאת השבת או הזמן המיוחד אצלם - שוב מצאתי את עצמי באותו מקום כמקודם... הכל נשאר כמות שהיה...

וכדבר הזה הרגשתי גם כאשר למדתי בספה"ק, שבשעת הלימוד היה לי חיות והרגשת טעמא דחיי, אולם תיכף בסגרי את הספר חזר הכל כמקודם. לא הרגשתי סיפוק לשית עצות בנפשי על ימי החול והמעברים הטמונים בקרבם.

גם נתנהגי לעצמי הרבה חומרות גדרים וסיגים, אמירת 'לשם יחוד' ותפילות וכדומה, אך כל זה לא סיפק אותי...

ההבטחה על 'ברסלב' כמו על שאר חסידויות

והנה בחסידות טאהש, כמו בשאר קהילות הק' אשר מקור מוצאם מארץ גור, הביטו על חסידות ברסלב כעל כל חסידות אחרת - בשונה ממקומות אחרים אשר ברסלב היה דבר מופרך - אכן יש שאלות וצריך להיחזר שלא להילכד שם, אבל סוף כל סוף הוא דרך בעבודת ה', ישנם המתחברים יותר וישנם פחות. גם אבי שליט"א בשעתו כאשר היה התקרבות ומשיכה לברסלב

האירה עיני

שאלות ותשובות עם משפיעי אי"ש

שאלה:

אני אברך ואיני לומד בכולל, רצוני להתחיל מסכתא עם איזה דף קהילה וכדומה, אבל אני מפחד אולי לא אחזיק מעמד בזה, האם מוטב יותר שאעשה ל'עצמי' סדר בגמרא או ללמוד עם 'מסגרת' סדר לימוד?

הרה"ח רבי שאול סירוטה שלי"א

תצליח במשימתך מה טוב, ואף אם לא הצלחת להחזיק מעמד עד הסוף - הרי הצלחת רבות! למדת כמה חדשים יותר ממה שלמדת מקודם!

מה שם שהפחד בא לפעמים מכך שהאדם ניסה כמה פעמים ולא עלתה בידו, הרי זה מחליש דעתו, אך כאשר מבינים האמת אזי מביטים על כל הענין בהבטה אחרת, **כל אשר תמצא בכרך עשה, חטוף ואכול** - לשונות אלו רגילים על לשונו של מורינו רבי נתן זיע"א בהרבה מקומות - עכשיו נראה לי שדבר זה יעזור לי ללמוד - אני נכנס לזה עם כל השמחה והברכה, אם זה יעזור מה טוב ומה נעים, ואף אם לא - **איני שואף לשלימות** דייקא, **אגיל ואשחמ שמחה גדול במה שכן זכיתי לחטוף מהטוב הנצחי...**

רביה"ק אומר ב'שיחות הר"ן על המשנה **ושוב יום אחד לפני מיתתך**" אמר לאחד שישב כי לא אמרו 'קודם מיתתך' אלא **לפני מיתתך**, שאפילו אם לא יתפוס מכל ימי חייו רק יום אחד שיהיה בתשובה היה הכל שווה! פעם אחת! ואפילו אם נפלת אחרי זה, היה שווה! פעם ראיתי פוילישער ספר ישן מאחד האדמורים מפולין - אינני זוכר עתה מיהו - שהדפיס את השיחה הזו של 'שיחות הר"ן בתחילת ספרו, בהפטישו שמרוב נחיצות שיחה זו הוא מדפיסו בתחילת ספרו.

ובכן אל כך לפחד שלא תוכל להחזיק מעמד, תיכנס לזה וכמה ש'תתפוס' יהיה חלקך לנצח!

על 'ליקוטי מוהר"ן, הרבה אברכים מברכים על המוגמר על כל הספר, וחלק גדול עושים סיום על שבעים או ששים אחוז מ'ליקוטי מוהר"ן'... אני זוכר שעמדתי משתומם, מהו סיום על 60 אחוז? הרי זה אומר שלא סיים! זה אומר שהוא נפל ולא הגיע לשלימות! ומה לו לשמוח ב'סיום'...

אבל האמת אינו כן, הוא סיים 60 אחוז של 'ליקוטי מוהר"ן'! הוא סיים וקנה חלק בתורה! הוא זכה לתפוס חיי נצח בחלק בתורה! אכן אין לו את ההרגשה הטובה - ואם אפשר לומר שהיא הרגשה שפעמים מעורבת בה קצת גאווה - סיימת, הצלחת, מעשה ידי להתפאר, יש לי שלימות מהתחלה ועד סוף ממש! אכן הוא לא הגיע לזה, אבל למדתי חלק גדול מהתורה, וכי מפני שלא הגעתי לראש ההר אאבד את שמחתי על החלק אליו כן הגעתי?

רביה"ק מזהיר מאוד שם שצריכים להיות נזהר ביותר להיות "בקי ברצוא ובקי בשוב", וזה ממש תנאי בתשובה, כי בזה תלוי עיקר התשובה וההתקרבות להשי"ת!

חז"ל לימדונו (פסחים ב:) "אמר רב יהודה לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפי' שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה", מורינו רבי נתן זיע"א מבאר בכמה מקומות - והנה"ק מטענין זיע"א מאריך בזה שהגם ש"מתוך שלא לשמה בא לשמה", היינו לעשות את ה"שלא לשמה" כדוחף חצוני למטרה - "לשמה", אך אסור לו לאדם לקבוע את ה"שלא לשמה" ל"לשמה"!

לכן, ענין ה'שלימות' מתחילה ועד סוף והשליטה בכל" החומר, הוא במידת מה "שלא לשמה" מסוימת, אך עלינו לזכור שלא זהו המטרה! האם אני לומד כדי להשיג שלימות? כדי שאוכל לטפוח על שכמי שהגעתי ליעד? השלמתי "הכל"?

אכן יש לנו גוף עכור התובע את שלו ומוכרחים להגיע להנאה של 'הגעתי לשלימות', אני מרגיש טוב עם עצמי! אך אסור שזה יהיה הקשר שלי לתורה! לא זהו התכלית! לא זהו ה"לשמה" אשר אליה אני נכסף להגיע!

כמובן שכל זה הוא לבד החלק הסגולי במעלת סיום שלימות חלקי התורה, הכוונה הוא על ההנאה הגשמית של סיום "דבר שלם", ועל זה דברינו אמורים, מותר לעשות "שלא לשמה", אבל כשה"שלא לשמה" לוקח את כל המקום כמטרה, הוא היפך התכלית ממש!

כאשר נשכיל על דבר אמת ניווכח איפוא על החביבות היתירה לכל דיבור וסדר של תורה שצריכה להיות מנת חלקו של כל יהודי באשר הוא, ואדרבה כשעושים "שלא לשמה" צריכים לשנן שאין זה אלא **אמצעי לארשימות** מתחילה נחמד בתודעתנו שאף אם לא נזכה להגיע לשלימות הענין אליה נכספתי, זכינו בכל אופן ללמוד יותר בזמן הזה, למשל אם הסדר של שלימות הלימוד הוא זמן של י"ג חדשים, הרי אם אפול בסוף חודשיים זכיתי בחודשיים הללו ללמוד יתר מן הרגיל! אשרי חלקי על זאת!

וכאשר יודעים כל זאת אין מקום לפחד שמא לא יצליח לסיים ולהגיע לשלימות, אינך צריך לשמח כלל, תיכנס לזה ותתחיל בחיות גדולה ובשמחה רבה, והיה אם

אני זוכר שעמדתי משתומם, מהו סיום על 60%? הרי זה אומר שלא סיים! זה אומר שהוא נפל ולא רגוע לשלימות! ומה לו ר'שמוח ב'סיום'...

האדם צריך להאמין בהתחדשות, השי"ת מחדש חסדיו חדשים בכל יום ויום, וא"כ יתכן שהיום יהיה 'היום' בו אזכה להיות שקוע באמת בתורה ועבודת ה', אולי היום יהיה האות הזה, וכמובן שיש להתפלל על זה, כפי שמורינו רבי נתן זיע"א כותב לבנו שיצא לעבוד, שיתפלל על זה שיוכה להיות שתול בבית ה', רבות הוא כותב לו דבר זה.

ככל הדברים הוא, יאמר האדם לעצמו: איני תולה את מהותי והצלחתי בזה שסיימתי, אני רוצה ואני מנסה, והרצון בעצמו הוא דבר גדול מאוד, ובוודאי אם עי"ז יזכה להרבות בתורה הוא יקר וחשוב מאוד, ולכן אין לי מה לפחד ולחשוש, אני נכנס עם התחדשות עם "אור חדש", אולי זה היום אולי זה הדקה; זה הרגע... "אין לך אדם שאין לו שעה", אולי היום יהיה הדבר שהשי"ת יתן לי סייעתא דשמיא.

תתפלל על זה, ותדע מעיקרא שאם זה לא יצליח כפי רצונך תחזור לסדר הפשוט שלך ולא תיפול חלילה מלימוד התורה לגמרי, תחזיק מעמדי להיות "בקי בשוב", והכל בשמחה ובטוב לבב!

ניתן לשמוע השי"ת בטוב טעם ודעת בקו המערכת, שלוחה 9:72

<p>על הטוב זכר מהר"ד יוסף פרבאק ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד יוסף כהן ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד מרדכי קרני ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד הערישקאוויטש ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד יהודה נתן ב"ר ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד יצחק שפירא ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד נתן פישער ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד שמעון שפירא ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>	<p>על הטוב זכר מהר"ד בצלאל גלינסקי ירושלים</p> <p>שתים 500 ג'מיות</p> <p>לרגל שמחת הולדת בנו למז"ט ימלא ה' כל משאלות לב לטובה</p>
---	---	---	---	--	---	--	--	--